

[Albertsen.]

sted. Det har ikke meget med realiteterne at gøre. Formanden for socialudvalget benytter lejligheden til at tale om valgkamp i denne forbindelse. Ja, jeg skal ikke kunne sige det; det er regeringen, der bestemmer, hvornår vi skal have valg. Skal det betragtes som starten på regeringens valgkamp, skal vi selvfølgelig bemærke os det, og så er vi klar over, hvordan situationen er. Der er mig bekendt ikke andre, der har benyttet dette her i en valgkamp. Man vil give udtryk for sin holdning til lovforslaget; det er enhver borgers ret, og det håber og regner jeg ikke med at denne regering overhovedet vil antaste de pågældendes ret til.

Det har været ganske morsomt at lægge mærke til den forskellige accentuering, de forskellige ordførere har givet denne sag. Enkelte ordførere omtalte det nærmest, som om det var et kolossalt fremskridt, der var tale om. Andre sukkede dybt og højlødt og beklagede meget stærkt, at vi overhovedet skulle tage stilling til det, men det var nu engang nødvendigt, for socialministeriet og socialministeren måtte nu engang tage deres del af „støvsugerbanden“s fortvivlede forsøg på at fremkomme med besparelser. Jeg synes, det viser en stærk uenighed, en uenighed, som vi selvfølgelig skal bemærke os ved anden lejlighed.

En direkte misforståelse må der vistnok være tale om, når fru Grethe Philip siger, at enlige forældre overhovedet ikke kommer til at mærke virkningen af dette her. Det var det, der blev sagt. Jeg har forstået, at der i indtægtsfastsættelserne med hensyn til halve og hele fripladser udtrykkelig gøres opmærksom på, hvilke satser der gælder, og der er ikke tale om, at man som princip fritager alle enlige for at betale. Jeg mener, at man med lovforslaget rammer en befolkningsgruppe, som i forvejen har meget vanskelige livsvilkår i kraft af høje huslejer, store leveomkostninger med afstande og transport m. v., og det gør, at et indgreb af denne art vil føles som en uretfærdighed over for en befolkningsgruppe, som vi på anden måde og også i denne forbindelse snarere burde præmiere, for det er dem, vi i høj grad bygger på.

Jeg skal derfor kun fastholde min vurdering af forslaget og sige, at vi kan stemme for de ændringsforslag, der er tale om, men

vi kan ikke stemme for lovforslaget, når det kommer til endelig afgørelse ved tredje behandling, men vil stemme imod. Samtidig kan jeg sige, at som vi har sagt både under udvalgsarbejdet og her i salen, vil en kommende socialdemokratisk regering ændre denne lovgivning, så den bliver tilbageført til de refusionssatser, som er gældende nu indtil den 1. april.

Vi anser det derimod for lidt tåbeligt, om vi i den forbindelse skulle hoppe på det dagsordensforslag, der er stillet i dag, for det siger jo ikke helt det, vi har sagt. Derfor kan vi ikke stemme for det. Jeg erkender, at der i formuleringen er passager, som kunne minde om det, vi i øvrigt har sagt i denne forbindelse, for vi har ud over at fastslå vores holdning til selve lovforslaget sagt, at vi som princip var tilhængere af, at ophold i disse institutioner burde være gratis. Men jeg tror nok, fru Hanne Reintoft er klar over, at vi ikke har sagt, at vi kunne omsætte dette princip i praksis i dag eller i morgen. Enhver, der har med disse ting at gøre, ved, at med den øjeblikkelige mangel på både forsorgspladser og medarbejdere vil det være helt urealistisk at efterleve det, der tales om i dagsordensforslaget. Vi vil derfor undlade at stemme. Vi betragter dagsordenen som et led i et særlig kommunistisk teaterarrangement i denne forbindelse, og vi må selvfølgelig overlade til fru Hanne Reintoft at optræde som solist; det må jo blive noget i den retning. Vi agter ikke at være med, men vil undlade at stemme.

Clara Munck: På den konservative folketingsgruppes vegne skal jeg anbefale, at man stemmer imod det forslag om motive-ret dagsorden, der er fremsat af fru Hanne Reintoft.

Når jeg nu er heroppe, vil jeg sige til hr. Albertsen, at det, jeg har bebrejdet medarbejderne ved institutionerne, ikke er, at de interesserer sig for vilkårene på deres arbejdsplads, men at de vildleder ved at lade udarbejde resolutioner, hvori der protesteres mod forhøjelserne pr. 1. april 1971 med henvisning til, at dette er regeringens politik, når de dog ved, at der har været pristigninger på 4½ pct., der på grund af pristoppet ikke har slået igennem i taksterne, og at der har været lønstigninger på 11 pct., som er årsag til en væsentlig del af forhøjel-